

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. 718/1.30/18-3, ve věci žádosti o poskytnutí informace

takto:

- I. Rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce ze dne 5. 2. 2018, č. j. 718/1.30/18-3 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Jana Waltera, advokáta se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou dne 6. 2. 2018 domáhala přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta stížnost žalobkyně na postup Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát“) při vyřizování žádosti o informace, a postup inspektorátu byl tímto potvrzen.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že postupem žalovaného byla žalobkyně zkrácena na svém právu na informace. Ke zkrácení práva žalobkyně došlo nezákonným rozhodnutím žalovaného, jehož důsledkem je faktické odepření informace. Jednotlivé žalobní body vymezila žalobkyně následovně. Výrok rozhodnutí neodpovídá § 16a odst. 6 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Dle žalobkyně z tohoto ustanovení vyplývá, že žalovaný měl tři možnosti, jak o stížnosti rozhodnout. Mohl postup povinného subjektu potvrdit, mohl povinnému subjektu přikázat, aby žádost vyřídil ve stanovené lhůtě, anebo si mohl věc aťhovat a vyříditi ji sám. Výrok rozhodnutí, který zní – stížnost se zamítá, však neodpovídá žádné z variant. Rozhodnutí žalovaného je dle žalobkyně založeno na nedostatečném zjištění skutkového stavu, čímž došlo k porušení principu vyjádřeného v § 3 správního řádu. Žalovaný neučinil žádná skutková zjištění týkající se požadovaných informací, jejich původu, jejich účelu, a toho, kde jinde jsou zachyceny. Z odůvodnění vyplývá, že žalovaný vycházel pouze ze spisu povinného subjektu vedeného k žádosti o informace ze dne 27. 12. 2017, aniž by činil skutková zjištění ze spisu vedeného k žádosti ze dne 24. 3. 2017. Žalobkyně také namítala, že rozhodnutí žalovaného není řádně odůvodněno, neboť je logicky rozporné. Žalovaný v rozhodnutí uvádí výčet právních předpisů vymezujících působnost oblastního inspektorátu, uvozuje tento výčet jako demonstrativní, na konci výčtu ale výslovně uvádí, že se jedná o výčet uzavřený, přičemž obojí vedle sebe nemůže obstát. V odůvodnění se žalovaný rovněž nevypořádal s argumentací žalobkyně, že při vypracování požadovaného přípisu vystupoval povinný subjekt v subordinačním vztahu k žalované, a plnil tak úkoly podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, tedy podle právní normy, která dle žalovaného působnost oblastního inspektorátu vymezuje. Nesprávná je ale také úvaha žalovaného, že vyžádané informace se nevztahují k působnosti oblastního inspektorátu, neboť nejsou předmětem působnosti oblastního inspektorátu. Nelze totiž souhlasit se závěrem, že když nějaká informace netvoří předmět působnosti povinného subjektu, tak současně se nemůže vztahovat k jeho působnosti. Rozhodnutí je dále také založeno na nesprávné právní úvaze, a sice mylném výkladu informačního zákona, podle které tento zákon nestanoví žádnou konkrétní věcnou působnost povinného subjektu. Informační zákon dle žalobkyně zcela nepochybně ukládá oblastnímu inspektorátu jako státnímu orgánu úkoly, a to směřující k naplnění principu transparentnosti ve

veřejné správě, včetně realizace ústavně garantovaného veřejného subjektivního práva na informace. Konečně je nesprávná také úvaha, že působnost oblastního inspektorátu musí vyplývat ze zvláštního zákona a s tím související úvaha žalovaného, že informační zákon je pouze procesní předpis.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 5. 2018 uvedl, že v napadeném rozhodnutí je jednoznačně uvedeno, jak bylo o podané stížnosti rozhodnuto, a to sice tak, že byl postup oblastního inspektorátu potvrzen a stížnost byla zamítnuta. Za nedůvodnou považuje žalovaný i námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Pro posouzení a rozhodování o předmětné stížnosti žalobkyně disponoval žalovaný dostatečnými skutkovými zjištěními. Podstatou stížnosti byla především otázka vymezení věcné působnosti povinného subjektu ve vztahu k poskytování informací podle informačního zákona, tedy problematika právního posouzení a právních závěrů, nikoli však skutková zjištění. Žalovaný je zároveň toho názoru,

že odůvodnění napadeného rozhodnutí splňuje požadavky kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu a je přezkoumatelné a dostatečné. Skutečnost, že žalovaný ve svém rozhodnutí neocitoval a nevyjmenoval veškeré právní předpisy, které vymezují jeho působnost, neznámá, že jejich výčet není konečný, a ani to neznámá, že je napadené rozhodnutí „logicky rozporné“, neboť působnost oblastního inspektorátu je vymezena jednak uvedenými předpisy a jednak právními předpisy, na něž výše uvedené zákony výslovně odkazují. Nadále tak žalovaný zastává názor, že výčet předpisů vymezujících působnost oblastního inspektorátu je výčtem konečným. Žalovaný poté obecně souhlasí s tím, že mezi oblastním inspektorátem a žalovaným je „subordinační vztah“, žalovaný však nesouhlasí s názorem, že oblastní inspektorát práce plnil své úkoly podle zákona o inspekci práce, jestliže vypracoval stanovisko k žalobě směřující vůči rozhodnutí žalovaného. Pokud oblastní inspektorát vypracoval své stanovisko k žalobě, stalo se tak na základě žádosti žalovaného v zájmu dobré správy, avšak bez jakékoliv normativní opory v soudním řádu správním, či v jiném právním předpise. Dle žalovaného se žalobkyně snaží o výklad informačního zákona ve svůj prospěch tak, aby byl považován za „všeobjímající“, aby odkazem na něj získala jakékoliv myslitelné informace, tedy i ty, které se k působnosti povinného subjektu nevztahují. Žalovaný nemůže přijmout výklad zastávaný žalobkyní, podle kterého by povinné subjekty měly poskytovat podle informačního zákona i ty informace, které vznikly, nebo které získaly pouze a jen na základě informačního zákona samotného. Informační zákon v tomto ohledu nemůže zakládat žádnou věcnou působnost povinného subjektu, když sám odkazuje na to, že povinné subjekty mají povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Žalovaný nadále trvá na svých závěrech, že informační zákon sám žádnou věcnou působnost povinných subjektů nezakládá, přičemž ve svém ust. § 2 odst. 1 má tento zákon na mysli povinnost poskytovat informace vztahující se k působnosti povinných subjektů založené zvláštními zákony, nikoli informačním zákonem samotným.

4. Žalobkyně v replice ze dne 14. 6. 2018 uvedla, že ust. § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona nedává správnímu orgánu pravomoc zamítnout žádost, ale toliko potvrdit postup povinného subjektu, pokud tak žalovaný učinil, porušil princip legality vyjádřený v čl. 2 odst. 3 Ústavy. Žalobkyně dále podotkla, že k tomu, aby mohl žalovaný vyhodnotit, zda se daná informace vztahuje k jeho působnosti nebo nikoli, nestačí pouze to, aby si zodpověděl obecně právní otázku, jaký je rozsah jeho

působnosti. Žalovaný aplikuje právo v konkrétní věci, a musí si proto vytvořit skutkový obraz o poptávaných informacích, aby následně mohl vést úvahu o tom, zda se tyto informace týkají jeho působnosti či nikoli. Bez tohoto skutkového obrazu jsou úvahy o působnosti povinného subjektu úvahami pouze akademickými. Žalobkyně dále poznamenala, že žalovaný ve své úvaze předestřené ve vyjádření k žalobě, zjevně zaměňuje nikde neuvedený výčet všech předpisů vymezujících působnost povinného subjektu s konkrétním existujícím výčtem některých z těchto předpisů uvedeným v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce nevypořádání stížnostního bodu, respektive k reakci žalovaného na tuto námitku ve vyjádření, žalobkyně uvedla, že se touto argumentací žalovaný (opožděně) vyjadřuje ke stížnostní námitce, nikoli k žalobnímu bodu. Chybějící vypořádání se stížnostní námitkou je vadou odůvodnění správního rozhodnutí, kterou žalovaný nemůže napravit tím, že argumentaci doplní až ve vyjádření ke správní žalobě.

5. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl soud bez jednání, protože pro tento postup zde byly splněny podmínky stanovené v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
6. Ze správních spisů soud zjistil, že dne 27. 12. 2017 žalobkyně požádala na základě informačního zákona oblastní inspektorát o poskytnutí informací týkající se označení pramenů informací o tom, že osoba Mgr. S. W. je pouze nastrčenou figurkou, jíž její zmocněnec jen využívá, aby mohl osvědčit určitý formální právní zájem na poskytnutí informací a dále o tom, že iniciátorem veškeré aktivity ohledně vyžádání informací žalobkyní u inspektorátu práce je její právní zástupce, nikoli sama žalobkyně. Dne 4. 1. 2018 vydal oblastní inspektorát sdělení o odložení žádosti o informace s odůvodněním, že se požadované informace nevztahují k působnosti inspektorátu. Protože žalobkyně neobdržela celou vyžádanou informaci a její žádost nebyla odmítnuta, podala dne 12. 1. 2018 stížnost na postup povinného subjektu dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona, ve které uvedla, že jí vyžadované informace se k působnosti povinného subjektu vztahují, což odůvodňuje § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, ze kterého vyplývá, že povinný subjekt je řízen Státním úřadem inspekce práce. Žalobkyni je přitom známo, že Státní úřad inspekce práce vyzval povinný subjekt k předložení stanoviska k žalobě žalobkyně proti rozhodnutí Státního úřadu inspekce práce č. j. 3342/1.30/17-6 ze dne 15. 8. 2017. Na to povinný subjekt vyhotovil přípis, ve kterém uvedl nyní požadované informace. Je tedy zřejmé, že informace se k působnosti povinného subjektu vztahují. O podané stížnosti rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, když se ztotožnil s názorem oblastního inspektorátu. Žalovaný uvedl, že působnost oblastního inspektorátu práce je vymezena především zákonem č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů, zákonem č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, kontrolním řádem a dále právními předpisy, které provádějí tyto zákony a souvisejí s nimi. Informační zákon však dle něj žádnou konkrétní věcnou působnost povinného subjektu nestanoví, když působnost toho kterého subjektu musí vyplývat ze zvláštního zákona, jenž jeho působnost přímo zakotvuje.

7. Krajský soud se předně k námitce žalobkyně zabýval přezkoumatelností odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přitom o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Tuto vadu nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, sp. zn. 8 Afs 66/2008). Žalobkyně ve stížnosti na postup povinného subjektu předešlela žalovanému svůj názor, ze kterého dovozuje, že se požadované informace vztahují k působnosti povinného subjektu. Z obsahu napadeného rozhodnutí soud však zjistil, že se k stížnostní námitce vztahu nadřízenosti a podřízenosti oblastního inspektorátu a žalovaného, případně z toho plynoucí působnosti povinného subjektu nikterak nevyjádřil. Tím žalovaný zatížil své rozhodnutí vadou nedostatku důvodu rozhodnutí. Nedostatek důvodů rozhodnutí přitom představuje natolik závažné pochybení správního orgánu, že napadené rozhodnutí v případě výskytu takové vady nemůže obstát a soudu nezbývá nic jiného než vyslovit nepřezkoumatelnost takového rozhodnutí. Krajský soud tedy shledal tuto žalobní námitku důvodnou.
8. Ačkoli soud shledal důvodnou již první námitku žalobkyně, je povinen přezkoumat i ostatní skutkové nebo právní otázky, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (viz rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Krajský soud se proto zabýval také otázkou výkladu působnosti povinného subjektu. Podle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona, ve znění pozdějších předpisů jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce. Výchozí pravidlo, že povinné subjekty jsou povinny poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, bylo soudní praxí vyloženo tak, že k působnosti povinného subjektu se vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Neboť „*povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem, a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím.*“ (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, č. j. 1 As 29/2009-59). Z výše uvedeného je zřejmé, že pojem informace vztahující se k působnosti povinného subjektu je pojímán široce a situace, kdy by požadovanou informaci měl povinný subjekt k dispozici, ale zároveň by nesouvisela s jeho působností, nastanou zcela výjimečně. „*Působnost povinných subjektů podle ust. § 2 odst. 1 informačního zákona, je tedy nutno vykládat jako jejich činnost, nikoli zúženě jako oblast uplatnění jejich vrchnostenských pravomocí. Plyne z toho, že povinnost povinných subjektů poskytovat informace se vztahuje na veškeré aspekty jejich činnosti, ať již mají povahu veřejné správy, anebo nikoli a ať již se dané informace týkají vlastního jádra činnosti daného povinného subjektu, anebo činností majících ve vztahu k jádrové činnosti toliko povahu činností doprovodných, servisních, provozních, přímo či nepřímo s ní souvisejících apod.*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62). S výčtem zákonů vymezujících působnost povinného subjektu, uvedeném v napadeném rozhodnutí se krajský soud neztotožňuje. Pakliže informační zákon stanovuje povinnost, za splnění dalších

podmínek předpokládaných tímto zákonem, poskytnou žadateli informace, je právě tímto dána působnost povinného subjektu. Právě skutečnost, že poskytování informací je jedním z aspektů činnosti povinného subjektu, je přitom rozhodující. V případě, že se tedy požadovaná informace vztahuje k zákonem předvídané činnosti povinného subjektu, respektive se jedná o informaci vzešlou z takové činnosti, vztahuje se zároveň k působnosti povinného subjektu. Krajský soud přitom připouští, že tato působnost je pojmána spíše jako doplňková, k hlavní činnosti povinného subjektu, což v praxi může činit výkladové problémy. Obdobně se tak stalo v nyní posuzovaném případě, kdy požadovaná informace vznikla pro vnitřní potřebu žalovaného, za účelem vypracování vyjádření k žalobě. Informační zákon nicméně předpokládá i případy, kdy za splnění dalších podmínek, povinný subjekt neposkytne informace, respektive poskytne pouze omezené informace (§ 7-11 informačního zákona). Bližší zkoumání naplnění těchto výjimek z informačního zákona je povinností správních orgánů. Závěr žalovaného, že se daná informace nevztahuje k působnosti, byl tedy nesprávný, protože žalovaný s takovou informací v rámci své činnosti reálně disponoval.

10. Protože právní názor žalovaného, týkající se vymezení působnosti povinného subjektu v projednávané věci, nemůže dle názoru krajského soudu obstát, soud se již dalšími námitkami majícími základ v nesprávném posouzení působnosti povinného subjektu nezabýval. Soud se ale dále zabýval zbývajícími žalobními námitkami, a sice otázkou správnosti výroku rozhodnutí, namítanou logickou rozporností odůvodnění napadeného rozhodnutí a námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. U všech těchto žalobních bodů lze předně konstatovat, že žalobkyně nijak netvrdí, jak se vytýkaný postup projevil negativním způsobem v její právní sféře. Ovšem pokud se týče podoby výroku rozhodnutí, musí dát soud za pravdu žalobkyni v tom smyslu, že informační zákon taxativně vypočítává možné způsoby rozhodnutí nadřízeného správního orgánu o stížnosti žadatele o informace. O nepřezkoumatelnosti výroku rozhodnutí nelze ale v dané situaci uvažovat, neboť výrok je dostatečně srozumitelný. Žalovaný postupoval formálně správně, když postup povinného subjektu potvrdil. Zamítnutí stížnosti pro její nedůvodnost pak reálně vede ke stejnému výsledku, jako když je postup povinného subjektu potvrzen; tato část výroku je nanejvýš nadbytečná. Nelze tedy uvažovat tím směrem, že by daná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Za této situace, kdy žalobkyně nijak nekonkretizuje, ba dokonce nijak netvrdí, jak se namítaná procesní vada projevila negativním způsobem v její právní sféře a vzhledem k výše uvedenému považuje krajský soud tuto námitku za nedůvodnou.
11. Podobně soud vyhodnotil také námitku logického rozporu napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí: *„působnost oblastního inspektorátu práce je vymezena především zákonem o inspekci práce, zákonem o zaměstnanosti, kontrolním řádem a dále právními předpisy, které provádějí tyto zákony a souvisejí s nimi. Lze tedy v zásadě konstatovat, že výčet předpisů, které vymezují působnost oblastního inspektorátu práce, je výčet uzavřený.“* Krajský soud v takovéto formulaci žádnou vnitřní rozpornost nespatřuje. Dle krajského soudu je v této části napadené rozhodnutí plně srozumitelné, když nejdříve vyjmenovává hlavní předpisy vymezující působnost oblastního inspektorátu a až v souhrnu s prováděcími předpisy k těmto zákonům žalovaný

považuje jejich výčet za uzavřený. Krajský soud tedy shledal i tuto námitku za nedůvodnou.

12. Konečně, pokud se týká nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Jelikož z námítky není seznatelné, v čem přesně žalobkyně shledává nedostatečně zjištěný skutkový stav, respektive jaký vliv má neučinění skutkových zjištění ze spisu o první žádosti, jedná se o námitku vedenou v obecné rovině. Přitom není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97). Soud v souladu se výše uvedenými závěry uvádí, že skutkový stav, jak byl zjištěn žalovaným, je dostatečný pro rozhodnutí o stížnosti, nachází oporu ve správním spise a nevyžaduje další doplnění.
13. Vzhledem ke všemu výše uvedenému krajskému soudu nezbylo než konstatovat nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nevypořádal se stížnostní námitkou týkající působnosti povinného subjektu vyplývající ze vztahu nadřízenosti a podřízenosti. Krajský soud tedy žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí v souladu s § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude tedy vycházet z toho, že požadovaná informace spadá do jeho působnosti, a může se dále zabývat tím, zda poskytnutí informace je či není vyloučeno dle ustanovení §§ 7-11 informačního zákona.
14. Vzhledem k tomu, že v řízení byla plně procesně úspěšná žalobkyně, vzniklo jí v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000,- Kč., dále odměna za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 117/1996 Sb. ve výši 3 100,-, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za tři úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení a sepis žaloby a repliky podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, třikrát režijní paušál ve výši 300,- Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Celkem tedy 13 200,- Kč. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobkyni prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jejího práva. Soud proto žalovaného k jejich zaplacení žalobkyni zavázal, a to k rukám zástupce žalobkyně podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 5. února 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje